

Fortrydelse, fordi vi ikke kom med. Nej, vi overlader saa gerne baade Glæden og Ansvarret til de Partier, der var med til at gennemføre denne saakaldte Valutaordning.

Den højtærede Finansminister mente, at vi var misfornøjede med den stærke Stigning, der er kommet i Kronekursen siden den Tid, og at det prægede vor Stilling til Valutaloven. Der er ingen Misfornøjelse med denne stærke Stigning, men vi kan ikke erkende, at den har det mindste med Valutaloven at gøre. Stigningen er fremkaldt ved de banktekniske Midler, som er brugt fra Nationalbankens Side, i Forbindelse med andre udenforstaaende Aarsager, og disse banktekniske Midler, som Nationalbanken har anvendt og er blevet henvist til at anvende, fordi det var det eneste Middel, der blev givet den i Hænde til at gøre noget for Kronen, de kunde lige saa godt være anvendt, uden at Valutaloven var vedtaget; dette har altsaa slet ikke noget med Valutaloven at gøre. Men at disse Midler er blevet anvendt og nu er anvendt til Misfornøjelse og Byrde for en Del af Befolkningen, det kunde jo have været undgaaet, hvis man havde fulgt os paa den Vej, vi foreslog, den Gang Valutaforhandlingen fandt Sted, saaledes at man havde suppleret de Bestemmelser, der fandtes i denne Lov, med de andre Foranstaltninger, der var krævet fra Nationalbankens Side, Foranstaltninger, der gik i Retning af Toldpaalæg, hvad vi jo foreslog, Foranstaltninger, som ogsaa vilde have sat den højtærede Finansminister i Stand til at betale noget ekstra af paa Statsgælden.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg forstaaer, at det konservative Folkeparti har megen Vanskelighed ved at finde sig til Rette i den nye Situation og finde Standpunkterne, da man jo skal benægte den Kendsgerning, at Valutaordningen, som blev vedtaget i Vinter, bevirkede Vendingen i vort Lands Valutapolitik. Dette indrømmer man jo egentlig ogsaa selv, naar man — som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) — siger, at det var Nationalbanken, der vendte den Gang. Selv om man reducerer det hele dertil, saa skulde jo denne Valutaordning ogsaa til for at faa Nationalbanken til at vende. Valutalovens Bestemmelser drejede sig netop om, hvad National-

banken skulde paatage sig, og derved fik den saa stor Betydning, da der ikke tidligere var skabt nogen Mulighed for at faa Nationalbanken til at tage det Standpunkt, som den skulde indtage, men som den først indtog, efter at Valutaordningen var vedtaget. At man fra det konservative Partis Side i hvert Tilfælde i Folketinget udtalte megen Tvivl om, at Nationalbanken vilde gaa ind paa de Krav, man stillede til den, kom jo ikke til at betyde noget, idet de efterfølgende Forhandlinger med Banken førte til et Resultat trods disse Udtalelser.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) om Diskontospørgsmaalet. Det ærede Medlem ironiserede over, at der i Valutaudvalgets Udtalelse staar, at Udvalget „gaar ud fra“, at en saadan Diskontonedstilling vil kunne foregaa uden nogen anden Ændring af Nationalbankens Kreditpolitik. Ja, dette Udtryk „Udvalget gaar ud fra“ er jo af konservativ Natur. Det er vistnok den Vending, som maatte bruges for at faa de Konservative til at deltage i denne Udtalelse. Men der er vist ingen Tvivl om, at Flertallet af Udvalgets Medlemmer har den Mening, at en saadan Diskontonedstilling kan foretages uden anden Ændring i Nationalbankens Kreditpolitik. Dette bestyrkes man ogsaa i ved Udtalelser fra Nationalbanken selv, og for øvrigt vil det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds sikkert give mig Ret i, at det, der for Tiden har begrænset Udlaansmængden i Danmark, er ikke Diskontoen paa 7, 8 eller 9 pCt., som Folk maa betale, for til denne Pris kunde der udlaanes betydelig mere i Øjeblikket og har kunnet udlaanes betydelig mere i lange Tider. Men det, som har begrænset Udlaansmængden og derved har været Nationalbankens Kreditpolitik, er dette, at man ikke har efterkommet alle Krav om Laan til selv en høj Diskonto. Derfor har man i Virkeligheden faaet Kreditpolitikken bort fra at reguleres af Diskontoen og over til at reguleres af Foranstaltninger, som Nationalbanken og de andre Banker træffer, og en Nedsættelse af Diskontoen vil naturligvis ikke behøve at betyde nogen Slappelse af det Tag i Reguleringen af Kreditforholdene, som faktisk har maattet tages trods Diskontoen paa 7 pCt. Det staar for mig saaledes, at